

just kan siges at være en Dyd ved det af den ærede Rigsdagsmand fra Hjørring Amt (Fischer) stillede Forslag, hvad der ogsaa er blevet fremhævet af den ærede Ordfører og den Rigsdagsmand, der nu satte sig, at det kun skulde være af en negativ Natur, at det skulde være en Protest, som mulig kunde lede til Noget og muligt ogsaa ikke kunde lede til Noget. Netop i Forhold af denne Natur, hvor der er Spørgsmaal om Regeringens Stilling med Hensyn til et af de væsentligste af Landets Anliggender ligeoverfor Rigsdagen, er en saadan Tvetydighed noget af det Uheldigste, der kan finde Sted; thi netop i saadanne Forhold maa man ønske at faae en bestemt, klar og positiv Udtalelse og Afstemning, for at det kan sees, hvorledes Regeringen i et saadant Spørgsmaal staaer ligeoverfor Repræsentationen. — Hvad nu selve Forslaget angaaer, med Hensyn til hvilket jeg maa tage Ordet, da Indenrigsministeren, hvem det nærmest vilde vedkomme at gaae det imøde, maa være tilstede i Landstinget, da kan det jo ikke nægtes, at det, efter hvad der blev oplyst i den hele lange og interessante Fremstilling, som den ærede Forslagsstiller har givet, uægtelig var paa god Vej til at gaae tabt for Rigsdagen, og det synes, at det alene beroer paa en sand Tilfældighed, den nemlig, at den ærede Rigsdagsmand har holdt denne Gjenstand saa fast i sin Hufommelse, at det er bragt ind, idet det omhandlede Punkt jo ikke er blevet fremhævet hverken af Revisionen eller af det til at prøve Revisionens Beretninger over det paagældende Statsregnskab nedsatte Udvalg. Jeg troer, at Grunden hertil vil findes ganske naturligt at ligge i den Omstændighed, at de, der hidtil have havt med dette Spørgsmaal at gjøre, successivt ere komne til Erkjendelse af, at det ikke var værd videre at røre ved, at det vel fra Begyndelsen af, da det hele Forhold endnu stod som noget Tilkommen og Usikkert, havde stillet sig som Noget, der muligvis kunde have en Slags Interesse, men at det siden er gaaet den Gang, det indtil nu er gaaet, uden at Noget har taget Ansød deraf. Deraf fremgaaer det, mener jeg, at man lidt efter lidt er kommen til Erkjendelse af, at der hverken i og for sig forelaa nogen-

somhelst juridisk Opfordring til at reise Spørgsmaalet, og endnu mindre, naar man tog Hensyn til den hele factiske Udviklingsgang, nogen factisk Opfordring til at gjøre det. Hvad nu den første Side, den juridiske Side, af Spørgsmaalet angaaer, da har jo den ærede Forslagsstiller i sit Forslag henvejet paa de Bestemmelser, som her kunde komme til Anvendelse. Jeg nægter ikke, at det ogsaa forekom mig, ligesom den ærede Ordfører, at han paa en noget paafaldende stærk Maade i sit Foredrag skelnede imellem disse Bestemmelser, som om det var to ganske væsentlig forskellige Fundamenter, der her var Tale om; saaledes kan jeg ikke opfatte det. Jeg troer, at som Forslaget er stillet, maatte han naturligt komme til at lægge Vægten paa den Bestemmelse, som indeholdes i Grundlovsindskrænkningen af 29de August 1855, og at Bestemmelsen i Finantsloven da simpelthen maatte forstaaes i Overensstemmelse dermed. Hvad nu den Bestemmelse i Loven af 29de August 1855 angaaer, som er oplæst af den ærede Rigsdagsmand, og som findes i § 4 af bemeldte Lov, da troer jeg ikke, at man paa nogen Maade kan komme videre end til at sige, at man kan benytte saavel den ene som den anden af de Fremgangsmaader, om hvilke der er Spørgsmaal. Jeg troer endogsaa, at det maa siges, at det ligger nærmere i Ordene at følge den Vej, som er fulgt, idet der i Bestemmelsen jo tales om, hvad der er opført i de paagældende Finantslove efter at være billiget af Rigsdagen; og naar der saaledes er Tale om Indtægter og Udgifter til Fællesmonarchiet, saa kan der altsaa kun være Tale om de bestemt calculerede Beløb, og det kan da meget vel siges, at det er disse og kun disse, der blive at opføre, og at der derimod ikke er Tale om, at det skulde beroe paa en paafølgende Afregning, om en Tilbagebetaling skal finde Sted; der findes ikke i den paagældende Paragraph noget Udtryk, som kan lede dertil. Paa den anden Side indrømmer jeg fuldkommen, at man ogsaa kunde gaae den Vej og sige: Vi opføre ikke i Finantsloven noget bestemt Beløb som den Andeel, Kongeriget har at udrede til Monarchiets Udgifter, men successive, som det findes nødvendigt, skal det være Fæl-